

i de forskellige Tilfælde rundt omkring i de danske Jurisdiktioner, men ikke noget Resumé af Indholdet deraf, saa skyldes det Iveren for at bringe Udvalget disse Meddelelser i Hænde, inden 2den Behandling fandt Sted. Men hvis den meget ærede Ordfører vil betro mig disse Skrivelser, skal jeg tage dem tilbage til Justitsministeriet, og saa skal et saadant Resumé blive udarbejdet. Thi jeg kan forsikre den ærede Ordfører for, at der i Justitsministeriet er den største Iver og Interesse for at tjene Rigsdagen paa den bedste Maade.

Angaaende de enkelte Ændringsforslag kan jeg fatte mig i Korthed. Det glæder mig meget, at man har forandret Forslagets Titel, saaledes at der ikke mere skal være Tale om Kraftvogne og Kraftcykler, men at man faar dette tyske Ord bort og gaar til det her foreslaaede.

Jeg skal ikke gennemgaa hvert enkelt Ændringsforslag, thi paa de allerfleste Punkter er jeg enig i de stillede Ændringsforslag; men der er nogle enkelte, jeg maa gøre til Genstand for Omtale.

Naar Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa at flytte Brandvæsenet fra at være helt undtaget fra Loven til blot at komme ind under den Frihed, som foreslaas i Ændringsforslag Nr. 34, altsaa blive stillet lige med dem, der kører en sygt til og fra Sygehuset, saa kan jeg ikke indvende noget derimod; det er jo kun en Gradsforskel, der bliver Tale om. Det samme er Tilfældet, hvis man vil flytte Postvæsenet derover og, som den ærede sidste Taler (Levinsky) sagde, tillige Militærvæsenet. Det vilde jo give en ensartet Regel, naar man gennemførte Ændringsforslag Nr. 34 for alle Undtagelsestilfældene. Det vilde jeg finde var ganske naturligt og skal ikke modsætte mig en saadan Ordning.

Jeg maa maaske saa i denne Forbindelse sige, at naar Ændringsforslag Nr. 40 undtager Læger, Dyrlæger og Jordemødre fra den Indskrænkning, som § 21 giver, saa vil jeg meget henstille, om man ikke ved 3die Behandling vil tage Politiet med, da det er rimeligt, at Politiet faar den samme Frihed til i Tjenesteanliggender at køre paa Vejene om Natten, som man her søger at give Læger, Dyrlæger og Jordemødre.

Jeg tror ikke, jeg behøver at opholde mig ved noget Ændringsforslag før Ændringsforslaget under Nr. 32. Der har den meget ærede Ordfører stillet et Forslag, som gaar ud paa, at „Færdsel med Motorvogne, hvis Kørehastighed ikke paa

jævn Vej kan overstige 15 Kilometer i Timen, er tilladt paa alle Veje, der ikke ere under 6 m brede“. Dette Ændringsforslag forekommer mig meget tiltalende, og det undrer mig, at den ærede Ordfører staaer alene med det. Jeg kan fuldt ud tiltræde det, og jeg tror, at hvis man følger den Anvisning, som ligger i dette Ændringsforslag, kommer man ind paa en ganske naturlig Udvikling. Gennem disse noget langsommere kørende Automobileer, — det bliver jo for en væsentlig Del Lastautomobileer — vænne Kuskene og ogsaa Hestene sig til at se Automobileer færdes paa Vejene, og det er vist den Maade, hvorpaa man skal arbejde denne Sag frem. Automobilismens Frihed, tror jeg, modarbejdes stærkest af de sportselskende Automobilister, som køre altfor hurtigt paa vore Landeveje, og som derfor køre et ikke ubetydeligt Antal Mennesker i Grøften. Man behøver ikke at færdes meget paa vore Landeveje for at opleve at se navnlig Enspænderkøretøjer ligge i Grøften, fordi en sportselskende Automobilist er faret forbi i stor Hast. Disse Automobilister, som køre saa hastigt paa Landevejene, ere i Regelen Folk, som have ganske god Tid; det er Folk, som benytte deres Fritid til at køre paa Landevejene for at more sig, og de kunde, uden at nogen vigtig Samfundsinteresse led Skade derved, meget vel køre noget roligere. Jeg tror, at hvis de gjorde det, vilde Modvillien mod Automobilkørsel i meget høj Grad forringes. At bevirke dette have vore Sportsmænd i deres egen Haand, og naar disse Automobilister bebrejdede andre, at de ere snævertsynede, fordi de ikke tillade fuldkommen fri Automobilkørsel, saa rette de en Bebrejdelse mod andre, som de i Virkeligheden hellere burde rette mod sig selv, idet de for sig selv kræve en urimelig og altfor stor Frihed til at færdes paa Vejene og praktisere en saadan Frihed i ikke ringe Omfang. Naar de vilde lade være dermed, kom denne Sag efterhaanden nok ind i en god Gænge. Det bedste var naturligvis, om det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) og jeg kunde enes med hele Rigsdagen om at bestemme, at der skulde kunne køres med Automobileer ved Nat og Dag paa alle Veje. Uagtet jeg egentlig ikke havde tænkt mig, at jeg skulde komme til at staa heroppe i det høje Landsting, som den, der advarede imod de yderst radikale Forslag, der stilles af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds, saa ser jeg mig dog nu i den Nødvendig-